

overordentlig vanstelig for ham at komme tilbunds i slige Sager, og derfor haaber jeg, at han ogsaa med Velvilje vil modtage de Oplysninger og Bink, der komme fra en Mand, som ikke har anden Interesse i denne Sag end at fremme den paa bedste Maade. En Mand, der som jeg har levet i 22 Aar der paa Egnen, og som kan sige, at der ikke findes een Strandingmand paa Kysten, der ikke hører til mine Venner og Bølgere, kan man dog ikke tro, vil løfte sin Nøst i denne Sag uden i inderlig Følelse af, at det er hans Pligt at tale. Naar det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) rettede et stærkt Angreb paa mig, saa vil jeg sige, at hans Angreb forekommer mig at være endnu mere løst begrundet, end han sagde, at mine Angreb paa Redningsvæsenet forekom ham at være. Jeg veed ikke af, at det kan kaldes en løs Begrundelse, naar jeg paapegede bestemte Eksempler paa, at Redningsmandskabet har vægret sig ved at gaa ud, medens jeg var tilstede og saa en anden Baad blive frivillig bemanded og gaa ud (Suel: Det er jo i et ganske andet Tilfælde). Ja, vel er det et andet Tilfælde, men jeg kan dog heller ikke her i Rigsdagen personlig følge, hvad der ved denne Leilighed er foregaaet deroppe. De Fakta derfra, som jeg har fremdraget, ere meddelte i de lokale Blade og ere sandelig af en saa graverende Natur, at de, der paa denne Maade ere blevene stillede i Gabet, nok skulde have sørget for at faae dem berigtigede, hvis de havde Noget at anke over deri (Udfryselse af Suel). Ja, jeg reflekterer ikke saa meget paa de Udtalelser, der komme fra det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel), de ere af en saa lustig og let Art, at de nok ville kuldsæile, hvis de komme for en ordentlig Prøve. Derimod reflekterer jeg i høi Grad paa den høitærede Ministers Bemærkninger, fordi han jo kan mene at have sine gode Grunde til at se Sagen fra det Standpunkt, hvorfra han ser den, og det er af største Vigtighed for mig, at han kommer til at se Sagen fra det rette Standpunkt. Den høitærede Minister indvendte mod mig, at jeg kun havde talt i al Almindelighed og ikke fremsført Tilstrækkeligt til Begrundelse af mine Bemærkninger. Men dertil vil jeg svare, at jeg netop har villet undlade at fremkomme med Noget, som kunde have Karakteren af et personligt Angreb. Jeg har kun villet vække Interessen for Sagen uden Angreb paa Personer. Vil man spørge mig, hvad jeg da mener, der skulde være gjort ved denne Leilighed, saa vil jeg sige: ganske simpelt det, at saasnart man om Morgenens fra Havnholm havde iagttaget et Skib, som førte Nødsflag — og det, der fortælltes om, at man ikke forstod Signalet, fordi man læste et forkert Bogstav foran, nemlig det, der skulde staa bagved, kan dog ikke være en fornuftig Undskyldning. — Jeg siger, at, saasnart Skibet var observeret, havde der været den stærkeste Opfordring,

da man jo dog maatte mærke, at der var noget Galt paaferde, til at træffe Foranstaltninger til at bringe Redningsbaaden ud. Jeg har ikke Spor af Tvivl om, at, hvis Bolvig havde været der, havde Baaden i 10 Minuter været paa Kysten. Saasnart man havde set et Skib med Nødsflag, skulde man have givet Ordre til at sætte Baaden i Vandet, selv om man havde iagttaget, at Skibet gled nedad mod Klimmøller. Det er jo dog Noget, man har set før, at der mellem to Redningsstationer har været en ædel Kappelyst om, hvem af dem der kunde komme først til at frelse et Mandskab, der var i Livsfare, og der havde sandelig ikke været nogen Skade stet, om ogsaa begge Baadsmandskaberne baade fra Havnholm og fra Klimmøller havde faaet sig en vaad Erpje ved mulig at forhindre 14 Menneffer fra at drukne. Der burde ubetinget være gjort Forsøg fra Havnholm. Jeg vil ikke ubetinget bygge paa, hvad der har faaet i de lokale Blade, skjøndt det er underkrevet med en Mand's Navn, for hvis Retfærdighed, Ærefærdighed og Sandhed jeg vil garantere, og jeg bygger heller ikke ubetinget paa Meddelelser, indhentede paa selve Stedet af en Mand, hvis Følelser kunne have været satte i Bevægelse ved Indtryk, som kunne være blevene ham bibragte, saa at hans Dom mulig kan være bleven paavirket i en eller anden Henseende; men naar det siges, at 3 Timer vare gaaede hen efter Strandingen, inden det først Forsøg paa at sætte Redningsbaaden ud stete, saa spørger jeg, om der dog ikke er Grund til at forundres? Had det kun have været to Timer, der hengik, saa siger jeg dog, at ved en Redningsstation skal Baaden være paa Kysten, saasnart Skibet berører Grunden. Det er netop det, man skal gjøre under saadanne Forhold; man skal ikke vente, til man toges i Kraven, men man skal handle af egen Drift. Jeg har været tilstede ved saa mange flere Strandinger, end det ærede Medlem fra Nørresundby, og jeg har set anderledes nøie end han, hvorledes det er den varme og behjertede Interesse for Sagen . . . . (Suel: Hvoraf veed det ærede Medlem, at jeg ikke er godt kjendt med Strandinger?) Ja, jeg kjender saa meget til den ærede Rigsdagsmands Liv, at jeg godt kan sige det. Jeg har set, at, naar der skal udrettes Noget, er det det varme Hjerte, som er grebet af Deltagelse for de Truede, der maa til for strax at handle, det er det, der giver Impulsen til, hvad der skal foretages. Derimod har jeg ogsaa set ved andre Leiligheder, hvorledes et Halvhundredes stikkelige og retskafne Folk, som gjerne vilde hjælpe, have staaet og gloet og gabet og Intet foretaget sig, forinden den Mand kom, som kunde give Impulsen til, hvad der skulde gøres. Det er dette Sidste, som jeg taler for: Vigtigheden af at have Mænd, der kunde give Impulsen. Det er yderst vanstelig for Regjeringen, det erkjender jeg, at finde saadanne Mænd;